

A woman with long blonde hair, wearing a white, backless, ruffled gown, stands on a blue staircase at night. The background is dark with bokeh light effects. The title 'Danielle Steel' is written in a large, elegant, yellow script font across the center. Below it, the subtitle 'Kuinka satua' is written in a smaller, yellow, sans-serif font. At the bottom, there is a promotional tagline in white text.

Danielle
Steel
Kuinka
satua

WSOY

Romantiikan kuningatar
tarjoilee pirskahtelevan hedelmäisen rakkaustarinan!

Danielle
Steel

Kuin satua

Suomentanut Marja Helanen

*Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki*

*Englanninkielinen alkuteos
Fairytale*

Copyright © 2017 by Danielle Steel

*All rights reserved including the rights of reproduction in
whole or in part in any form.*

Suomenkielinen laitos © Marja Helanen ja WSOY 2020

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-44191-6

Painettu EU:ssa

*Teille, rakkaat lapseni
Batie, Trevor, Todd, Nick, Sam,
Victoria, Vanessa, Maxx ja Zara.*

*Olkoon jokainen satunne totta,
älkөөn paha koskaan kajotko teihin,
olkaa vahvoja, viisaita ja urheita, jos kajoaa,
ja olkoon joka tarinallanne onnellinen loppu,
ja tietäkää aina,
miten paljon minä teitä rakastan,
kaikesta sydämeistäni ja sielustani,*

kaikella rakkaudellani

ÄITI/d.s.

Aluksi

Hyvä lukija,

me kaikki kaipaamme elämäämme hieman taikaa. Useimmat meistä uskovat salaa tai avoimesti satuihin – siihen, että saattamme joskus kohdata jonkin verran magiaa. Saduilla on hyödyllinen ja vahva viestinsä nykymaailmassa. Ne antavat meille toivoa siitä, että asiat lopulta järjestyvät. Minua viehätti suunnattomasti ajatus, että muuttaisin tähän päivään liittyvän tarinan eräänlaiseksi saduksi, tosin ilman taikasauvoja tai haltiatarkummeja, mutta aidoin ihmisin, jotka ilmaantuvat paikalle oikeaan aikaan, tarjoavat apuaan, puolustavat oikeutta ja auttavat tarpeen tullen tekemään täyskäännöksen, vaikka tilanne olisi miten ylivoimainen tahansa tai lopputulos vaikuttaisi joskus hyvinkin kolkolta. Kaikissa saduissa on oikeastaan kyse hyvän ja pahan taistelusta. Eikä sitä käy kieltäminen, etteikö paha olisi olemassa ja etteikö se aina välillä kohottaisi rumaa päätään meidän kaikkien elämässä ja maailmassa.

Viekkaita, ovelia, nokkelia, ahnaita äitipuolia on olemassa tämänkin päivän tosielämässä. Hyväuskoinen vanhempi voi uudestaan avioituessaan tehdä huonon valinnan ja saattaa lapsensa sangen ikäviin tilanteisiin. Olemme kaikki kuulleet sellaisia tarinoita ja joutuneet joskus kokemaankin niitä. Siihen kun lisätään kurjat sisarpuolet, odotettavissa on varsin ankeita aikoja ja jopa rumia taistoja. Jos meillä ei ole liittolaista tai suojelijaa, voimme päätyä taistelemaan omin neuvoin pahan voimia vastaan. Ja koska meillä ei ole haltiatarkumme ratkomassa ongelmaa taikapölyn ja -sauvan avulla, meidän on oltava urheita ja luovia edessä olevissa taistoissamme sekä kamppailuissamme oikeuden puolesta. Jos onni on myötä, odottamattomia liittolai-

sia saattaa ilmaantua, ja sinnikkyuden ja rohkeuden ansiosta ja oikeuden ja kohtuuden tuella hyvä voi kuin voikin voittaa pahan – ei aina tuosta vain, mutta hyvän voimien puolesta taistelemisen voi silti johtaa voittoon. Meidän kaikkien kelpaa saada siitä muistutus.

Jos olemme viettäneet autuaan leppoisan lapsuuden Napa Valleyn upeassa, rehevässä, rauhaisassa ympäristössä, emme odota tragedian ja pahan kohottavan siellä rumaa päätään, mutta koettelemuksia voi sattua missä tahansa. Ja silloin alkaa taistelu... Tässä sadussa ei ole kurpitsavaunuja eikä valkoisia hiiriä, vaan kiehtovan tyylikäs, hurmaava, ranskalainen paha äitipuoli sekä viaton isä, joka uskoo lumoavan naisen latelemat valheet. Kohtalokas onnettomuus saa nuoren naisen taistelemaan kaiken sen puolesta, mikä oikeutetusti kuuluu hänelle, ja jopa kamppailemaan henkensä edestä... Hassu, herttainen, punatukkainen, nokkela, omalaatuinen isoäiti taas muistuttaa haltiatarkumia niin paljon kuin on tarpeen... ja kuinkas ollakaan: Hyvä voittaa lopulta Pahan. Sen pitäisi muistuttaa meitä kaikkia pysymään oikealla polullamme, sinnittelemään, olemaan ikinä luovuttamatta ja tekemään sen, minkä tiedämme olevan oikein, loppuun saakka! Toivottavasti kaikilla saduillasi on onnellinen loppu.

Rakkaudella, Danielle

1. luku

Oli maaliskuu Napa Valleysa, vajaan sadan kilometrin päässä San Franciscosta pohjoiseen. Se oli Joy Lammenaisin mieleisin vuodenaika. Kumpuilevat kukkulat loistivat smaragdinvihreinä. Väri haalistuisi sään lämmitessä, kuivuisi ja haurastuisi kesähelteessä. Nyt kaikki oli kuitenkin raikasta ja uutta, ja viinitarhat levittyivät kilometrikaupalla Valleyn poikki. Vierailijat vertasivat näkyä Italian Toscanaan, toiset Ranskaan.

Joy oli tullut tänne ensi kerran Christophen kanssa kaksikymmentäneljä vuotta sitten suorittaessaan Stanfordin yliopistossa liikkeenjohdon maisterintutkintoa. Christophe taas suoritti viinitieteen ja viininviljelyn jatko-opintoja. Hän oli selittänyt Joylle juurta jaksain, että viinitiede käsitteli viininvalmistusta kokonaisuudessaan, viininviljely puolestaan keskittyi taimien istuttamiseen ja rypäleiden tuottamiseen. Christophen suku oli valmistanut kuuluisia viinejään vuosisatojen ajan Bordeaux'ssa, missä hänen isänsä ja setänsä johtivat suvun viininvalmistamoa ja viinitarhoja. Hänen oma unelmansa oli ollut tulla Kaliforniaan, missä hän halusi oppia lisää Napa Valleyn viineistä, viinitarhoista ja viininvalmistajista. Christophe oli tunnustanut Joylle haluavansa oman pienen viinitilan. Aluksi oli ollut kyse epämääräisestä toiveesta, haaveesta, jota hän ei koskaan toteuttaisi. Christophe uumoili palaavansa Ranskaan, työhön, johon häntä odotettiin, kuten esi-isiä ja sukulaisia häntä ennen. Hän kuitenkin rakastui Kaliforniaan ja elämään Yhdysvalloissa, ja Stanfordin-vuotenaan hän ihastui aina vain tulisemmin Napa Valleyn viinitarhoihin. Isän varhainen kuolema Christophen opis-

kellessä Stanfordin tiede osastolle odottamatonta rahasummaa sijoitettavaksi. Äkkiä oman viinitilan perustaminen Yhdysvaltoihin ei enää pelkästään houkuttellut, vaan oli käden ulottuvilla. Kun he kumpikin kesäkuussa valmistuivat, Christophe matkusti kesäksi Ranskaan selittääkseen asian suvulleen. Syksyllä hän palasi panemaan suunnitelmansa täytäntöön.

Joy oli kiehtovin nainen, jonka Christophe koskaan oli tavannut. Monilahjakkuus. Joylla oli luontainen kyky kaikkeen, mikä liittyi liikeasioihin tai finansseihin. Hän oli kuitenkin samalla myös taidemaalari. Hän oli käynyt monena kesänä Italiassa kursseilla ja olisi helposti voinut antautua taideuralle. Joy pätkäili päätöstään opiskeluaikana. Opettajat Italiassa olivat kehottaneet häntä unohtamaan liike-elämän, mutta lopulta käytännöllisyys vei voiton. Joy säilytti maalaamisen rakkaana harrastuksena ja keskittyi yrittäjyyden päämääriin. Hän oivalsi vaistomaisesti mahtavat sopimukset ja halusi työskennellä Piilaaksossa huipputeknologian sijoitusfirmassa, ennen kuin vihdoinkin perustaisi oman yrityksen. Hän puhui siitä Christophelle alituisen.

Heidän tavatessaan Joy ei tiennyt viinistä mitään. Christophe opetti häntä heidän yhteisen vuotensa aikana. Joy ei ollut erityisen kiinnostunut viinitarhoista ja -tehtaista, mutta Christophe selitti kaiken niin, että ala alkoi kiehtoa häntä ja vaikutti pian lähes taianomaiselta. Christophe rakasti viininvalmistusta yhtä paljon kuin Joy maalaamista tai luovaa varojen sijoittamista. Maanviljelys vaikutti Joysta riskibisnekseltä. Kovin moni asia saattoi mennä vikaan: voi iskeä halla, sato saattoi myöhästyä, sadetta tuli kenties liikaa tai liian vähän. Christophe selitti, että juuri siinä piilikin alan mystisyys ja kauneus. Kun kaikki tarvittavat osat loksahdivat kohdilleen, tuloksena oli unohtumaton vuosikertaviini, josta ihmiset puhuisivat loputtomiin. Tavalliset viinit saattoivat olla yhtäkkiä huikeita luonnonantimia.

Käydessään Christophen kanssa yhä uudestaan Napa Valleysissa Joy alkoi ymmärtää, että viininvalmistus oli Christophella sielussa

ja verissä. Oma, arvostettu viinimerkki oli hänen tärkein tavoitteensa ja toiveensa. Joy oli tuolloin kaksikymmentäviisivuotias, Christophe vuotta vanhempi. Joyn oli onnistunut heti valmistuttuaan päästä töihin legendaariseen sijoitusfirmaan, ja hän rakasti työtään. Kun Christophe kesän lopulla palasi Ranskasta etsimään myynnissä olevaa maata ja viinitarhoja, joihin hän voisi istuttaa taimet aivan oman mielensä ja kaiken Ranskassa oppimansa mukaisesti, hän pyysi Joyn kaverikseen. Christophe arvosti Joyn neuvoja rahoitusasioissa. Joy auttoi häntä ensimmäisen viinitarhan hankinnassa, ja marraskuuhun mennessä hän oli ostanut niitä kuusi, ja ne kaikki sijaitsivat vierekkäin.

Viiniköynnökset olivat vanhoja, ja Christophe tiesi tarkalleen, mitä hän halusi tarhoihin istuttaa. Hän kertoi pitävänsä viiniviljelynsä pienenä, mutta aikanaan hän vielä valmistaisi Valleyn parasta pinot noiria, ja Joy uskoi sen. Christophe selitti hänelle heidän maistelemiensa viinien nyansseja ja kertoi, mikä niissä oli vikana ja mikä hienosti, ja mikä niissä olisi voinut tai pitänyt olla toisin tai paremmin. Christophe esitteli Joylle ranskalaisia viinejä sekä sen viinin, jota hänen sukunsa oli valmistanut monen polven ajan Château Lammenaisissa.

Christophe oli hankkinut kukkulalta myös tontin, jolta avautui näköala hänen viinitarhoihinsa ja Napa Valleyyn. Hän sanoi aikovansa rakentaa sinne pienen linnan. Sitä ennen hän asui yhden makuuhuoneen mökissä, jossa oli mukava olohuone ja siinä valtava takka. He viettivät siellä viikonloppuisin monta leppoisaa yötä. Christophe uskoi Joylle toiveensa, ja Joy selitti hänelle, miten bisnespuolen saisi toimimaan ja miten se piti suunnitella.

He viettivät joulun Christophen mökissä ja seisoivat aamuvarkain pienellä kuistilla ihailemassa luonnon ihaninta kauneutta. Koska Christophella ei ollut enää isää – äitikin oli kuollut vuosia sitten – hän ei halunnut palata jouluksi Ranskaan setiensä luokse. Hän halusi viettää joulun Joyn kanssa. Joyllakaan ei ollut perhettä, jonka luokse palata. Äiti oli kuollut nuorena syöpään

Joy'n ollessa viidentoista. Äitiä paljon vanhempi isä oli masentunut siitä ja menehtynyt suruun kolme vuotta myöhemmin. Joy ja Christophe loivat nyt ikioman maailmansa paikkaan, johon Christophe oli Joy'n tuonut. Hän oli valmistanut Joylle mahtavan jouluaterian hanhesta ja fasaanista, ja ruoka toi Christophen valitsemien viinien aromit loistavasti esiin.

Keväällä Christophe alkoi rakentaa pientä linnaansa, aivan kuten oli aikonutkin. Joylle selvisi, että Christophe oli eräänlainen haaveksija, mutta ihmeellisesti hän aina toteutti aikeensa ja loihti abstraktit ideansa todeksi. Christophe ei koskaan kadottanut päämääriään, ja Joy ohjasi hänet perille. Christophe kuvaili tulevaisuudennäkynsä, ja Joy auttoi häntä toteuttamaan unelmasa. Hänellä oli pienestä linnastaan kauniit suunnitelmat.

Christophe tuotti kivet Ranskasta ja ilmoitti, ettei halunnut mitään liian mahtavaa tai suurta. Hän suunnitteli talon löyhästi oman sukunsa neljäsataa vuotta vanhan viinitilan päärakennuksen mukaan ja jakeli arkkitehdille lukemattomia luonnoksia ja valokuvia asiaankuuluvien muutoksin, jotka hänen mielestään toimisivat valitulla tontilla. Mittasuhteista hän ei antanut periksi. Ei liian suuri eikä liian pieni. Christophe oli valinnut kukkulan, jolla vanhat puut ympäröivät aukeaa. Sinne hän halusi rakentaa kotinsa. Hän sanoi istuttavansa kaikkialle punaisia ruusupensaita, jollaisia heillä Ranskassakin oli. Hän hahmotteli kaiken maisema-arkkitehdin kanssa, joka oli hankkeesta haltioissaan.

Rakennustyöt olivat jo pitkällä, kun Christophe kesällä kosi Joyta. He olivat seurustelleet silloin jo runsaan vuoden. Christophe rakensi viinitarhojensa keskelle viininvalmistamoaa samaan aikaan kuin taloan, joka oli oikea helmi. Heidät vihittiin elokuun lopulla lähikirkossa vaatimattomin seremonioidin. Todistajina oli kaksi Christophen viinitarhojen työntekijää. Heillä ei vielä ollut Valleyssa hyviä ystäviä. Heillä oli toisensa, ja se riitti mainiosti näin aluksi. He olivat yhtä mieltä siitä, että kaikki muu seuraisi myöhemmin. He aloittivat nyt yhteisen elämänsä. Joy kunnioitti

suuresti sitä intohimoa, jota Christophe tunsu maaperää ja omia tiluksiaan kohtaan. Se oli hänellä luissa, ytimissä ja sydämässä. Christophelle omat viinirypäleet olivat kuin eläviä olentoja, joita piti vaalia, ravita ja varjella. Christophe suhtautui samalla tavalla vaimoonsa. Hän helli vaimoaan kallisarvoisena lahjana, ja Joy kukoisti hänen rakkautensa lämmössä ja rakasti miestänsä yhtä syvästi kuin tämä häntä.

Päärakennus ei ollut valmis vielä heidän avioliittonsa ensimmäisenä jouluna. He asuivat yhä Christophen vaatimattomassa mökissä, joka sopi heidän rauhalliseen elämäänsä. Joy oli silloin neljännellä kuulla raskaana. Christophe halusi heidän kotinsa valmiiksi siihen mennessä, kun esikoinen kesäkuussa syntyisi ja tuotaisiin kotiin. Joy oli lopettanut työnsä Piilaaksossa heidän mentyään naimisiin, koska työmatka oli aivan liian pitkä. Hän uurasti Christophen apuna tämän perustaessa viinitilaansa. Joy hoiti bisnespuolen ja Christophe viiniköynnökset. Joyn vatsa pömpötti pyöreänä, kun he toukokuussa muuttivat taloonsa, aivan kuten Christophe oli luvannut. Esikoista odottaessaan Joy maalasi iltaisin ja viikonloppuisin seiniin kauniita freskoja. Päivisin hän työskenteli heidän uuden viininvalmistamonsa konttorissa. Christophe oli antanut viinitilalleen nimen vaimonsa mukaan. Tila oli Château Joy, ja nimi kuvasi loistavasti heidän elämäänsä.

He heräsivät joka aamu täynnä työniloa ja lounastivat yhdessä kotona keskustellakseen niin edistymisestään kuin myös pulmista, jotka piti ratkaista. Christophe oli istuttanut viiniköynnökset niiden oppien mukaan, jotka hän oli nuorena saanut. Kaksi hänen sedistään oli tullut käymään. He olivat hyväksyneet viinitilalla kaiken ja kehuneet, että kahdenkymmenen vuoden päästä viinitila olisi Napa Valleyn paras. Christophen istuttamat köynnökset kasvoivat hyvin, ja pikkulinna tuntui heistä jo kodilta. He olivat kalustaneet talonsa vanhalla, ranskalaisella talonpoikaisantiikilla, jota oli löytynyt maalaihuutokaupoista ja antiikkimyymälöistä. He olivat valinneet kaiken yhdessä.

Vauva saapui maailmaan lempeästi ja rauhallisesti, samaan tyyliin kuin heidän suunnitelmansa olivat hahmottuneet kahden viime vuoden aikana. He menivät sairaalaan aamulla pian aamiaisen jälkeen, kun Joy totesi, että hetki oli koittanut. He ajoivat kukkulankuvetta alas sairaalaan, ja myöhään iltapäivällä Joy piteli sylissään kaunista tyttövauvaa, ja Christophe katseli vaimoaan ihastuksen vallassa. Kaikki oli sujunut hyvin vaivattomasti ja luonnollisesti. Pienellä tytöllä oli jo syntyessään äitinsä vaaleat hiukset ja valkoinen iho ja isänsä tummansiniset silmät. Oli selvää, että lapsen silmät myös pysyisivät sinisinä, koska äidilläkin oli sinisilmät. Tyttären iho oli niin kermanvaalea, että Christophen mielestä hän muistutti kukkasta. He antoivat hänelle nimeksi Camille.

Seuraavana päivänä he palasivat kotiin viinitilalle aloittamaan yhteisen elämänsä. Camille kasvoi lastaan palvovien vanhempien hoivissa hienossa, pienessä linnassa Napa Valleyn kauneudessa, isänsä viinitarhojen yläpuolella. Christophen setien ennustus kävi toteen. Parin vuoden kuluttua hän tuotti pinot noiria, joka kuului koko seudun parhaimpiin viineihin. Heidän yrityksensä oli terveellä pohjalla, tulevaisuus oli turvattu, kaikki Napa Valleyn merkittävät viininvalmistajat ihailivat heitä ja monet kysyivät Christophelta neuvoja. Hän saattoi tukeutua sukunsa ikivanhoihin tietoihin sekä omiin, lähes pettämättömiin vaistoihinsa. Hänen läheisin ystävänsä oli Sam Marshall, joka omisti Valleyn suurimman viinitilan. Samilla ei ollut yhtä perusteellista tietämystä Ranskan viininviljelystä kuin Christophella, mutta hän osasi kuin luonnostaan kasvattaa hienoja viiniköynnöksiä. Sam oli rohkea ja innovatiivinen ja omisti Valleynsa maata enemmän kuin kukaan muu. Christophesta oli hauskaa vaihtaa ajatuksia hänen kanssaan.

Samin vaimo Barbara ja Joy olivat myös ystäviä. Perheet tapasivat usein viikonloppuisin. Marshalleilla oli pieni poika, joka oli seitsemänvuotias Camillen syntyessä. Phillip oli aivan vauvan lumoissa, kun perheet sunnuntaisin lounastivat yhdessä. Chris-

tophe valmisti heille runsaan ranskalaisen aterian. Hän ja Sam puhuivat liikeasioista, naiset vahtivat lapsia. Joy antoi Phillipin pidellä Camillea, kun vauva oli kaksiviikkoinen. Useimmiten poika kuitenkin kiipeili mieluiten puissa tai juoksi ympäri niittyjä, poimi puutarhasta hedelmiä tai ajeli pyörällään pihatiellä.

Sam Marshall oli paikallisia poikia. Hän oli paiskinut lujasti töitä saavuttaakseen sen kaiken, minkä nyt omisti. Hän suhtautui yritykseensä vakavasti, kuten Christophekin omaansa, ja siitä hyvästä Sam ihailikin ystäväänsä. Samia oli aina ärsyttänyt se, että liikemiehet San Franciscosta tai niinkin kaukaa kuin Los Angelesista tai peräti New Yorkista saakka ostivat maapläntin, istuttivat muutamia viiniköynnöksiä ja kutsuivat sitten itseään viinitarhureiksi ja viinitilallisiksi, leveilivät vähillä tiedoillaan ja olivat olevinaan. Sam kutsui heitä »sunnuntaiviininviljelijöiksi». Hän ei voinut sietää heitä, eikä Christophekaan heistä välittänyt. Christophe uskoi siihen, että hienon viinin valmistamisen salat tuli välittää sukupolvelta toiselle, mutta hän kunnioitti Samia, koska tämä oli hankkinut kaiken oppinsa yksin. Sam oli uuttera ja opinhaluinen ja kunnioitti suuresti maata ja kaikkea, mitä maasta sai irti, ja sen tähden Christophe oli kiintynyt häneen syvästi. Kumpikin heistä arvosti heidän kaltaisiaan, tosissaan olevia viininviljelijöitä. Heiltä riitti arvokasta tietoa ja kokemusta jopa jaettavaksi. Viiniala houkutti amatöörejä, ihmisiä, joilla oli rahaa ja jotka pystyivät hankkimaan omakseen jalansijaa saaneita viinitiloja. He olivat useimmiten uusrikkaita, jotka halusivat kerskailla varallisuudellaan. Vuosien varrella Valleyyn oli tullut myös San Franciscon vanhan kaartin aristokratiaa. He pysyttelivät omissa oloissaan, pitivät hienoja juhlia eliittipiirissään ja katsoivat nenänvarttaan pitkin kaikkia muita. Tosin toisinaan he kelpuuttivat seuraansa tärkeimmät viininvalmistajat, myös Christophen, joka ei ollut lainkaan kiinnostunut heistä.

Camille varttui onnellisessa ilmapiirissä, jonka vanhemmat hänelle loivat Napa Valleyyn viinidynastioiden ja parin läheisen

ystävän keskelle. Heidän tiluksensa kasvoivat Christophen ostaessa lisää maata ja istuttaessa uusia viinitarhoja. Viinitilalle pestattiin Toscanasta italialainen viinitarhanhoitaja nimeltä Cesare. Camille tiesi, että äiti ei pitänyt Cesaresta, sillä äiti irvisti joka kerta, kun tuo mies saapui konttorille tai lähti sieltä.

Joy oli hoitanut viinitilan liikeasiat Camillen kasvuvuosina, ja tyttö oli koulun jälkeen norikoillut viininvalmistamolla tai leikkinyt viinitarhoissa. Camille kuulutti alituisen, että hän halusi samanlaiseksi kuin äiti ja isä. Hän tahtoi joskus vielä työskennellä perheen viinitilalla ja opiskella Stanfordissa ihan niin kuin vanhempansa. Camillestä kaikki hänen vanhempiensa työ oli aivan mahtavaa. Hän halusi jatkaa samaan malliin. Hän oli käynyt vanhempiensa kanssa monta kertaa Bordeaux'ssa serkkujaan, isosetiään ja -tätejään tapaamassa, mutta hänestä oli ihanaa asua Napa Valleyssa. Hänestä se oli kaunein paikka maan päällä. Isänsä tapaan Camillekaan ei halunnut asua Ranskassa. Joy ymmärsi heitä kumpaakin. Marshallit pysyivät heidän läheisimpinä ystävinään, ja Phillip oli nuoruusvuosinaan Camillelle vuoroin vihollinen, vuoroin sankari. Seitsemän vuotta tyttöä vanhempi Phillip kiusasi pienempäänsä minkä ehti. Phillip oli koulun viimeisellä luokalla, kun Camille oli vasta kymmenvuotias. Poika oli silti useasti puolustanut Camillea, jos näki jonkun kiusaavan tätä. Camille oli hänelle kuin pikkusisko. Camillea suretti, kun Phillip lähti opiskelemaan ja he näkivät toisiaan enää pelkästään lomilla.

Joy oli neljäkymmentäneljävuotias ja Christophe vuotta vanhempi sinä kesänä, kun Camille täytti seitsemäntoista. Samana kesänä Joylle selvisi rutiininomaisessa mammografiassa, että hänellä oli rintasyöpä. Perheen maailma järkkäyi. Lääkärit päättivät poistaa ainoastaan kasvaimen eivätkä koko rintaa ja uskoivat voivansa parantaa Joyn vahvalla kemoterapialla ja vuoden kestäväällä sädehoidolla. Christophe oli aivan poissa tolaltaan. Joy oli

hivittävän pahoinvoiva hoitojen jälkeen, vaikka viipyikin joka päivä jonkin aikaa viininvalmistamossa. Camille auttoi äitiään niin paljon kuin voi. Joy oli uskomattoman urhea. Hän oli päättänyt nujertaa kauhean sairautensa. Sinä talvena koettiin hyvin synkkiä kausia, mutta Joy ei menettänyt koskaan elämänhaluaan, vaan teki kaikkensa parantuakseen. Jälkeenpäin hän sanoi tehneensä sen Camillen ja Christophen takia. Vuoden kuluttua syöpä oli taltutettu oireettomaksi, ja perhe saattoi taas huokaista. Vuosi oli ollut raastava. Camille oli hyväksytty Stanfordin yliopistoon, mutta se ei merkinnyt kenellekään heistä mitään, ennen kuin he tiesivät Joyn olevan taas terve.

Joy ja Christophe iloitsivat Camillen valmistumisesta ja järjestivät hänelle kahdeksantoistavuotisjuhlat juuri ennen koulun päättymistä. Kaikki oli taas hienosti heidän maailmassaan. Juhlat oli tarkoitettu Camillen ikäisille, etupäässä hänen luokkatovereilleen, ja joukko vanhempia oli tullut mukaan Joyn ja Christophen seuraksi. Marshallitkin olivat paikalla, ja he kertoivat Phillipin matkustelevan nyt utterasti perhetilan viinejä esittelemässä. Phillip oli viettänyt puoli vuotta Chilessä, missä hän oli työskennellyt erään ystävänsä viinitilalla. Edellisvuonna hän oli käynyt Kapkaupungissa. Noita kahta aluetta verrattiin usein Napa Valleyyn. Phillip opetteli viinialaa ympäri maailmaa.

Marshallit huojentuivat nähdessään Joyn niin hyvinvoivan näköisenä. Päivällisen jälkeen Samin vaimo Barbara tunnusti Joylle kuiskaten, että hän oli tehnyt saman löydön kuin Joy vuotta aiemmin. Hänet leikattaisiin San Franciscossa seuraavalla viikolla, häneltä poistettaisiin kumpikin rinta. Barbara oli Joyta kymmenen vuotta vanhempi ja tavattoman huolissaan edessä olevasta. Naiset keskustelivat asiasta kauan, ja Joy vakuutti kaiken menevän hyvin. Barbara näytti siltä kuin tahtoisi uskoa sen, vaikkei aivan uskonutkaan. Häntä pelotti suunnattomasti samoin kuin Samiakkin. He olivat aluksi päättäneet olla kertomatta Phillipille, koska eivät halunneet huolestuttaa poikaansa. Kertominen

oli lykätty mahdollisimman kauas, mutta koska Barbara leikat-
taisiin tuota pikaa, he aikoivat kertoa pojalleen ikävän uutisen,
kun tämä palasi viimeisimmältä matkaltaan.

Joy oli ollut tyttärelleen hyvin avoin, ja Camille oli nähnyt,
miten sairias äiti oli ollut kemoterapiahoitojen aikana. Joyta oli
huolettanut sukurasite, sillä hänen äitinsä oli menehtynyt rintaa-
syöpään nelikymmenvuotiaana. Barbaralla ei ollut sellaista suku-
rasitetta. Salama oli iskenyt häneen kirkkaalta taivaalta. Oli aivan
samantekevää, miten menestyvä hänen miehensä oli, miten pal-
jon varoja heillä oli hoitoihin tai miten suuresti he toisiaan rakas-
tivat – kaikesta siitä huolimatta Barbara oli hyvin sairias. Hän oli
tavattoman kaunis nainen, ja hän tunnustikin Joylle pelkäävänsä
ulkonäkönsä turmeltumista sekä korjausleikkausten aiheuttamaa
kipua. Barbaran ja Samin avioliitto oli yhtä vankka kuin Joy'n ja
Christophen. Näin suurta haastetta he eivät olleet ennen koke-
neet, ja sama oli pätenyt Lammenaisin pariskuntaan. He tiesivät
kyllä, että kaikki Napa Valleyn avioliitot eivät olleet yhtä terveellä
pohjalla kuin heidän liittonsa. Paikallisesta yhteisöstä levisi aina
juoruja. Tiedettiin hyvin, kuka kenenkin kanssa muhinoi. Oli kyse
pienestä, hyvin kilpailuhenkisestä kulmakunnasta, jossa vallitsi
sosiaalinen pyrkyryys. Tuttavilla oli viljalti avioliiton ulkopuolisia
suhteita.

Joy ja Christophe eivät olleet koskaan kuuluneet paikallisiin
hurvittelijoihin eivätkä halunneet sellaisiksi tullaakaan. Sama
päti Samiin ja Barbaraan, jotka Samin huikeasta menestyksestä
huolimatta olivat järkeviä ihmisiä. Barbara oli ollut lentoemäntä
ennen avioitumisestaan. Sam omisti tätä nykyä Valleyn suurimman
ja tuottoisimman viinitilan, ja sekös nousukkaita ja uusrikkaita
kiinnosti. Napa Valleyn oli sijoitettu sievoiset summat, ja sieltä
löytyi useita kaiken aikaa vaurastuvia viininvalmistajia, sellaisia
kuin Sam ja Christophe ja monet muut. Ainut myönnitys, jonka
Marshallit olivat tehneet merkittävän asemansa ja Samin perus-
taman imperiumin vuoksi, olivat sadonkorjuutanssiaiset, jotka

he pitivät joka vuosi syyskuussa. Venetsiaan tekemänsä matkan jälkeen Barbara järjesti tanssiaiset eräänä vuonna naamiaisina, joihin piti saapua hienossa puvussa. Kaikki kutsutut ihastuivat juhliin niin, että Marshallit jatkoivat naamiaisten viettoa ja tekivät niistä jokavuotisen perinteen. Joy ja Christophe olivat menneet naamiaisiin joka vuosi, vaikka Christophe nurisikin tuntevansa itsensä narriksi Ludvig XV:n asussa, satiinisissa polvihousuissa, peruukissa ja naamiossa.

»Jos minun pitää suostua sellaiseen, sinäkin voit suostua», Sam oli hokenut hänelle. »Barbara tappaisi minut, jos en tottelisi», hän jatkoi apeana. Sam totteli vaimoan mielihyvin tehdäkseen tämän onnelliseksi. Barbara oli joka vuosi kaunis missä asussa tahansa. »Meidän olisi pitänyt järjestää ensimmäisenä vuonna grillijuhlat. Silloin emme joutuisi tälläytymään joka kerta pelleiksi», Sam nurisi leikillään. Ilta oli kuitenkin aina loistava satumaisine noutopöytineen. Vieraita tanssitti San Franciscosta tilattu orkesteri, ja valtaviin viinitarhojen yllä leiskuivat ilotulitukset. Joylla ja Christophella oli eleganti, pieni viinitilan päärakennuksensa, mutta Marshallien talo oli valtaisa ja huippumoderni. Sen oli suunnitellut kuuluisa meksikolainen arkkitehti, ja sieltä löytyi myös pariskunnan maailmankuulu modernin ja nykytaiteen kokoelma. Heillä oli seitsemän Picassoa, joita he lainasivat usein museoihin, sekä useita Chagalleja ja Jackson Pollockin teoksia, joiden näkeminen sykhdytti Joyta aina, sillä hän rakasti suuresti kuvataiteita.

Camille työskenteli valmistumistaan seuraavana kesänä äitinsä apuna viininvalmistamon konttorilla, kuten hän oli tehnyt joka kesä viisitoistavuotiaasta saakka. Hän oli nyt neljättä kesää töissä. Vanhemmat olivat haltioissaan siitä, että hän oli lähdössä opiskelemaan Stanfordin yliopistoon, ja niin hän oli itsekin. Camille aikoi suorittaa liiketalouden maisterintutkinnon, kunhan olisi alemman tutkinnon jälkeen ollut muutaman vuoden töissä perhefirmassa ja sillä tavalla hieman huilinnut ennen jatko-opintoja.

Hänellä ei ollut aikomustakaan mennä muualle töihin, vaikka isä väitti, että vuosi sukulaisten luona Bordeaux'ssa tekisi hänelle hyvää ja kohentaisi hänen ranskantaitoaan. Camille pysytteli kuitenkin aina vanhempiensa lähetyvillä eikä muuta aikonutkaan. Hän oli onnellisimmillaan Château Joyssa vanhempiensa luona, saadessaan työskennellä ja elää heidän kanssaan.

Joy kävi katsomassa Barbara Marshallia säännöllisesti kesän mittaan. Aloitettuaan kemoterapian Barbara voi hirvittävän huonosti. Hänen aviomiehensä ja poikansa olivat aivan onnettomia aina, kun Joy ja Christophe heidät näkivät. Barbara voi kurjemmin kuin Joy aikoinaan. Aloitettuaan opintonsa Stanfordissa Camille palasi viikonloppuisin kotiin useammin kuin äidin mielestä olisi tarvinnut. Joy totesi Christophelle, että Camille oli liian kiintynyt heihin. Tyttö vietti niin nuoreksi naiseksi aivan liian eristettyä elämää. Joyn mielestä Camillen olisi pitänyt tutkia rohkeasti maailmaa, ainakin jonkin aikaa.

»Hän haluaa olla täällä.» Christophe hymyili vaimolleen ja antoi suukon. »Camille on meidän ainokaisemme, älä hätistä häntä pois.» Christophesta oli ihanaa, kun Camille oli omasta halustaan heidän luonaan. Pariskunta oli usein harkinnut toista lasta Camillen ollessa nuorempi, mutta elämä oli vaikuttanut aivan täydelliseltä. Joyn syöpähoitojen jälkeen olikin jo myöhäistä.

Christophe vakuutti, ettei hän kaivannut poikaa. Hän toivoi Camillen johtavan viinitilaa vanhempiensa ikäännyttyä. Hän oli varma, että tytär olisi hyvä siinä. Camillella oli äitinsä bisnesäly, ja Christophe oli tarkoituksella pitänyt viininvalmistamon ja viinitarhat helposti hallittavina. Hän ei kaivannut yhtä suurta imperiumia kuin Sam Marshallilla oli. Hän säilytti Château Joyn varta vasten pienenä ja ainutlaatuisena. Heidän yrityksensä tuntuivat olevan heille juuri oikean kokoinen. Christophe ja Joy johtivat sitä vaivattomasti, mitä nyt välillä kiistelivät Cesaren kanssa viinitarhoista.

Cesare oli ollut firmassa vuosia, mutta Joy kohteli häntä yhä kuin tungettelijaa eikä luottanut häneen koskaan. Cesare sähläsi kulunkitileissään eikä välittänyt tehdä Joylle selkoa rahankäytöstä, se oli hänen mielestään turhaa touhua. Joy vaati Cesarelta armostomasti selvityksiä, mikä raivostutti heitä kumpaakin, joten he riitelivät jatkuvasti. Cesare harvoin lähti konttorilta ovea paiskaa-matta. Christophe epäili hänen pistävän kulunkitililtä pikkusum-mia omaan taskuunsa. Cesare kuitenkin tunsu tarkasti rypäleet ja viinitarhat ja hoiti niitä kuin omia lapsia. Hän tiesi vaistomaisen erehtymättömästi, mitä piti tehdä. Christophe arvosti häntä laak-son parhaana viinitarhojen hoitajana ja sieti sen tähden hänen rahasählinkejään. Cesarelle rypäleet olivat tärkeämpää kuin käteiskassa. Joy ei kestänyt Cesarea eikä halunnut päästää miestä kuin koiraa veräjältä. Hän kiisteli asiasta Christophenkin kanssa.

Christophe antoi Cesarelle pikkurikkeet anteeksi, koska tiesi, että tuo mies rakasti heidän viinitilaansa, tiesi kaiken heidän rypäleistään ja suhtautui niihin tunnontarkasti. Pari kulunkiti-liltä uupuvaa dollaria ei vaikuttanut Christophesta isolta asialta kaiken muun rinnalla.

Christophe oli Château Joyn loistava viininvalmistaja, joka oli nostonut viinitalonsa menestykseen. Hänen vaimonsa puoles-taan vastasi yrityksen käytännön asioista, hoiti kaiken nippeli-tiedon ja piti tilit kunnossa. He olivat täydellinen tiimi.

Camille viihtyi Stanfordissa ja tapasi siellä ihmisiä kaikkialta kotimaasta ja koko maailmasta, mutta heti kun hän sai tilaisuuden palata kotiin, hänhän palasi. Hän opiskeli pääaineenaan taloustiedettä, kuten Joykin aikoinaan. Useimmat hänen opis-kelutovereistaan toivoivat pääsevänsä töihin Piilaakson hie-noihin sijoitusfirmoihin tai aikoivat suunnata New Yorkin Wall Streetille. Camille halusi vain hoitaa koulunsa loppuun ja auttaa sitten vanhempiaan viinitilalla. Hänellä oli enää kolme kuukautta valmistumiseen, loppututkielma piti vielä laatia ja lopputentit suorittaa. Viettäessään taas viikonloppua Napa Valleyssä Camille

näki äitinsä pöydällä lapun, jossa muistutettiin mammografiasta. Camillen mieleen muistui heti kammottava viiden vuoden takainen aika, jolloin äidiltä oli löydetty rintasyöpä. Äiti oli kestänyt vuoden hoidot, eikä syöpä ollut sen jälkeen uusiutunut.

Barbara Marshall ei ollut ollut yhtä onnekas. Hän oli riutunut kemoterapiahoidoissa syövän levitessä kaiken aikaa. Barbara oli kuollut kahdeksan kuukautta sairastettuaan. Sam ja Phillip olivat murheen murtamia. Barbaran kuolemasta oli vähän yli kolme vuotta, kun Camillen opinnot olivat loppusuoralla. Phillip johti viinitilaa isänsä kanssa. Hänellä oli Valleyssa huvililin maine, ja hänellä riitti tyttöystäviä. Phillip piti nopeista, kalliista autoista ja kauniista naisista. Camille näki hänet usein punaisessa Ferrarissa, aina uuden tytön seurassa. Camille kiusoitteli Phillipiä siitä, ja Phillip kohteli häntä edelleen kuin pikkusiskoa. Seitsemän vuoden ikäero oli valtaisa, kun toinen oli kaksikymmentäkaksi- ja toinen kaksikymmentäyhdeksänvuotias. Phillip kuului aikuisten maailmaan, Valleys merkittäviin viinintuottajiin, joiden pojat olivat hänen ikäluokkaansa, mutta heille kaikille oli yhteistä vastuu, jonka he aikanaan kantaisivat. Opittavaa oli vielä vaikka kuinka paljon. Phillip suhtautui työhönsä vakavasti, opiskeluajat olivat jo kaukana takana. Hän tähdensi Camillelle, että tällä oli yllin kyllin aikaa ennen astumista aikuisten maailmaan. Sellainen asenne ärsytti Camillea. Hän tiesi heidän viinitilastaan ihan yhtä paljon kuin Phillip isänsä tilasta, mutta tuon tyyppin käytöksestä sitä ei olisi huomannut. Phillip kohteli Camillea yhä kuin keskenkasvuista, ei niin kuin aikuista naista, joka Camille tunsi olevansa.

Camille oli kuullut vanhemmiltaan, että Sam oli tapaillut jotain losangelesilaista kongressiedustajaa jo melkein kaksi vuotta. Camille ei ollut tavannut naista. Sam oli aina yksin tai Phillipin seurassa, kun Camille hänet näki. Barbaran menetys oli vanhentanut Samia. Hän näytti totisemmalta kuin ennen. Menetys oli koskettanut heitä kaikkia. Sitä ajatellessaan Camille aina huolestui äitinsä vuoksi.

»Kai sinä edelleen käyt mammografiassa kahdesti vuodessa, äiti?» Camille kysyi nähtyään lapun äidin pöydällä.

»Tietenkin», Joy vastasi ja istuutui tuolilleen tutkiakseen yhtä firman pääkirjoista. Hän hymyili tyttärelleen. »Oikein odotan, että voin siirtää osan työstä sinulle, kun palaat kotiin.» Joy tiesi hyvin, miten pystyvä Camille oli, miten järjestelmällinen ja tehokas. Tyttö oli oppinut kaiken äidiltään. Camille tosin tiesi viinivalmistuksen saloista enemmän kuin äitinsä. Christophe oli opettanut häntä lapsesta saakka. Camille oli oppinut paljon enemmän kuin Joy vuosinaan yrityksessä. Ala oli Camillella verissä samalla tavalla kuin tämän isällä. Joy oli mukana liiketoiminnassa ja rahoituksessa, Camillelle ja Christophelle itse viini oli henki ja elämä.

»Malta, malta, tulen tänne kolmen kuukauden kuluttua.» Camille hymyili äidilleen. Joy oli raivannut hänelle oman työhuoneen ja odotti innoissaan, että saisi nähdä tyttärensä konttorilla joka päivä. Tämä oli viimeinen osuus perheen unelman toteutumisesta. Tytär työskentelisi tästä eteenpäin vanhempiensa rinnalla viinitilalla ja ottaisi sen haltuunsa sitten, kun he olisivat valmiit jäämään eläkkeelle, tosin siihen menisi vielä kauan. Joy oli neljäkymmentähdeksänvuotias, Christophe oli juuri täyttänyt viisikymmentä.

Joylla piti kiirettä kuukauden verran Camillen kotona käynnin jälkeen. Hänen pöydälleen oli kasaantunut hanke poikineen. Christophe valitsi uuteen viiniin etikettiä ja toivoi vaimoltaan apua. Joy suunnitteli etiketit itse. Christophen oli vaikea valita kahden kiinnostavimman väliltä. Camille oli kotona käydessään jo tehnyt oman valintansa.

Camillen käynnistä oli kulunut neljä viikkoa, kun Joy löysi pöytälaatikkoon sullomastaan paperikasasta muistilapun ja varasi sairaalasta ajan mammografiaan. Oli kyse tarkastuskäynnistä, sillä hoidoista oli jo viisi vuotta, ja hänen katsottiin parantuneen. Käynti hermostutti silti. Ties vaikka salama iskisi toisenkin kerran.

Joy'n äiti oli kuollut nuorempana kuin mitä Joy oli nyt, mutta Christophen sanoin: he elivät lumottua elämää, heille ei voisi tapahtua mitään pahaa. Aina kun Christophe tokaisi niin, Joy yritti olla ajattelematta Barbara Marshallin murheellista kohtaloa.

Joy varasi tutkimusajan ja käytti tilaisuuden hyväkseen hoitaakseen kaupungissa muitakin asioita, koska hän ei käynyt siellä usein. San Franciscoon oli puolentoista tunnin ajomatka, mutta Napa Valleysta katsottuna kaupunki sijaitsi suorastaan toisella planeetalla. Joy ei halunnut sieltä minnekään. Christophe taas joutui välillä matkustamaan, sillä heidän viinejään piti mainostaa niin Euroopassa kuin Aasiassakin. Christophe tahtoi ottaa Camillen mukaansa, kun tyttö tulisi vakituisen työhön.

Sairaalassa oli Joy'n hoitotiedot, ja mammografia sujui rutii-ninomaisesti. Hoitaja pyysi häntä odottamaan ja pukeutumaan vasta, kun lääkäri olisi katsonut kuvat. Kuvauksen suorittanut nainen kuitenkin hymyili aivan kuin kaikki olisi hyvin. Joy istui huojentuneena yksinään tutkimushuoneessa ja vastaili työhön liittyviin tekstiviesteihin.

Lääkäri, joka tuli huoneeseen, oli nuori ja Joylle tuntematon. Joy ei osannut päätellä miehen katseesta mitään, kun tämä veti itselleen jakkaran ja istuutui häntä vastapäätä. Lääkärillä oli Joy'n mammografiakuvat kirjekuoressa kädessään, ja hän puhui samalla kun ripusti kuvat seinän valotaululle. Lääkäri osoitti harmaata aluetta rinnassa, jossa Joylla ei ollut aiemmin ollut mitään vikaa, ja kääntyi katsomaan potilastaan vakavana.

»Tässä on varjo, josta en pidä, rouva Lammenais. Jos teillä on aikaa, tahtoisin ottaa siitä tänään koepalan. Koska olette aiemmin sairastanut, ei ole järkevää vitkutella. Siihen ei mene kauan. Tahtoisin todella tietää, mistä on kyse.» Joy pelkäsi, että hänen sydämensä ponnahtaisi ulos rinnasta tai pysähtyisi kokonaan. Hän oli kuullut samat sanat viisi vuotta sitten.

»Huolestuttaako teitä?» Joy'n ääni kuulosti hänen omissa korvissaan rääkynältä.

»En tahtoisi sen varjon olevan tuossa. Se ei kenties merkitse mitään, mutta on syytä tietää, missä mennään.» Tämän jälkeen lääkärin ääni oli yhtä muminaa. Joy kuuli hänet kuin jostain hyvin kaukaa. Joy seurasi hoitajaa robottimaisesti toiseen huoneeseen, missä häneltä riisuttiin kaapu. Hänet peitettiin lakanalla tutkimuspöydälle, rinta puudutettiin, mutta silti koepalan otto teki kipeää. Joyn sydän jyskytti kaiken aikaa. Hän muisteli helvetillistä kemoterapiavuottaan, Barbara Marshallia, joka oli kuollut kahdeksan kuukautta sairastettuaan, ja omaa äitiään, joka oli menehtynyt rintasyöpään nelikymmenvuotiaana. Kyynelet valui-
vat hänen silmistään, kun koepalaa otettiin. Kun kaikki oli ohi, Joy juoksi nyyhkyttäen pois sairaalasta. Hänelle luvattiin soittaa koetuloksista, mutta hän ei halunnut kuulla niitä. Joy vaistosi jo, mitä oli edessä. Salama ei muka iskenyt kahdesti samaan paikkaan, mutta hän tiesi, että niin oli käynyt. Hän tunsi sen sie-
lussaan. Mitä hän kertoisi Christophelle ja Camillelle, jos syöpä oli uusinnut? Joy ei osannut kuvitellakaan sitä. Hänestä tuntui kuin hän olisi jo kuollut, kun hän nousi autoonsa ja ajoi takaisin Napa Valleyyn silmät kyynelten sokaisemina. Hän yritti keskittyä ajamiseen, mutta ensimmäistä kertaa elämässään hän oli varma, että nyt hän kuolisi. Miten hänellä voisi olla kaksi kertaa onni myötä?

»Steelin hohdokkaat tarinat kertovat rakkaudesta ja särkyneistä sydämistä ja lumoavat massoittain lukijoita.»

— WASHINGTON POST

CAMILLE ON kasvanut idyllisessä ympäristössä Kalifornian Napa Valleyssa perheensä paahteisella viinitilalla. Hänen vanhempansa ovat edelleen onnellisesti naimisissa, kunnes satu päättyy yllättäen hänen äitinsä kuolemaan.

Surun murtama isä on helppo saalis ranskalaiselle, rahanahneelle kreivittärelle. Camille huomaa kauhukseen, että tuo nainen haluaa hänen pahaksi äitipuolekseen, ja että hänen täytyy taistella perheensä perinnön puolesta. Vaikeuksien keskellä alkaa kuitenkin myös humalluttava rakkaustarina...

9 789510 441916

www.wsoy.fi

84.2

ISBN 978-951-0-44191-6